

ZÖLD PÉTER

Volt egyszer hetedhét országon is túl, még azon is túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egy nagy tanya. Abban a tanyában éldegélt egy család, a szülők meg a két gyerek, egy kisfiú és egy kislány. Ezért amikor az asszony meghalt, az ember megnősült újból, hogy legyen, aki a gyerekeket nevelje. De az új asszony nem állhatta a két gyereket, s mérget tett az ételükbe. Amikor a gyerekek odaültek ebédelni, egy fehér galamb leszállott az ablakra, és azt mondta:

- Gyerekek, ne egyetek ebből a levesből, mert mérge van benne, hanem menjetek, amerre láttok a szemetekkel.

Akkor a gyerekek sírni kezdtek, és éhen elindultak. Ment Zöld Péter meg a húga, mendegéltek, egyszer csak hallják, hogy valaki kiabál:

- Zöld Péter, Zöld Péter, gyere ide!

Hát egy halacska kinn maradt a tengerből a szárazon, és már egészen elveszett.

- Vég fel, Zöld Péter, vessél a tengerbe, s jótettedért jót várj.

A legényke nagyon szívesen megtette. Ment, mendegélt. Hát egyszer megint hallja, hogy valaki kiabál:

- Zöld Péter, Zöld Péter, gyere ide!

Egy kis madár hívta Zöld Pétert. Elszakadt a többi madártól, könyörgött neki:

- Zöld Péter, tégy fel az ágra, hogy reppenjek tovább a többi madárral!

Zöld Péter feltette az ágra, s azt mondta neki a kis madár:

- Köszönöm, jótettedért jót várj.

Akkor megint ment tovább. Ment, mendegélt, s megint csak hall valami kiabálást:

- Zöld Péter, Zöld Péter, gyere ide!

Akkor egy rózsabokor hívta. Már egészen kiszáradt. Megkérte szépen, hogy locsolja meg, meg is locsolta.

- Na, Zöld Péter, jótettedért jót várj.

Hát akkor Zöld Péter elindult, ment megint, betért egy városba. Mikor odaért a királyi kapu elébe, akkor már mondták neki:

- Gyere, Zöld Péter, gyere, mert kilencvenkilenc fej a karóban, a tied lesz a századik!

Megijedt Zöld Péter, de úgy is bement. Megtudta, hogy a királyleány akart volna férjhez menni, de olyan fiúhoz, aki úgy elbújik előle, hogy ő meg nem látja soha. Bement Zöld Péter, megvacsorázott, és megparancsolták neki, hogy három reggel bújjon el úgy, hogy a királylány meg ne lássa, mert ha nem, fejét veszik. De ha nem látja meg, akkor az övé a királylány és a fele királyság.

Hát az első reggelt megérte Zöld Péter, elindult. Sírt, sírdogált és gondolta, hogy istenem, éppen csak hogy elszökött a mostohájától, és most mégis mire akadt! Hova bújjon ő el?

Hát elébe jött a hal.

- Miért sírsz, te Zöld Péter?

- Azért sírok - mondja -, mert a király azt mondta, hogy ha három reggel el nem bújok úgy, hogy az ő lánya ne lásson meg, akkor fejemet veszi.

Kitátotta a száját a hal, és azt mondta Zöld Péternek:

- Bújj be ide, Zöld Péter.

Zöld Péter bebújt, és a halacska lebújt a tengernek a fenekére, még oda is a homokba beásódott.

A királylány kiállott a folyosóra, megtörölte a szemét, és azt mondta:

- Gyere elő, Zöld Péter, a halnak a szájából, a tengernek a fenekéről, a homokból beásódva.

Meglátta.

Hát Zöld Péter előjött, kijött a partra, és kiszállt a halnak a hasából nagy búsan, és elment a királyi palotába.

Másnap reggel megint csak elindult nagy bánatosan, s azt mondja:

- Hova bújjak én, hova bújjak én?

Elébe állott a kis madár.

- Miért sírsz, Zöld Péter?

- Hogyne sírnék, ha még holnap reggel is el nem bújok, hogy meg ne lásson a király leánya, akkor fejemet veszik.

Hát a kis madárka kiterítette a szárnyát, s azt mondta:

- Bújj a szárnyam alá.

Felreppent a napnak a háta mögé.

És a királyleány kijött a folyosóra, megtörölte a szemét, és már meg is látta.

- Gyere elő, Zöld Péter, a napnak a háta mögül, a madárnak a szárnya alól.

Leszállott a madár, és a szárnya alól előengedte Zöld Pétert. Hazament Zöld Péter megint bánatosan, s másnap reggel megint elindult. De már akkor nagyon sírt:

- Hát elbújtam én ezen a két reggel valahogy, de most már nem bírok elbújni. Jaj, jaj, jaj, mi lesz velem?!

Elébe jött a rózsabokor.

- Miért sírsz, Zöld Péter? Ne búsulj egyet se, majd én jól el duglak.

Elmentek a királyi palota elé, éppen a folyosó elé, ahol jön ki a királyleány, oda letelepedett a rózsabokor, s azt mondta Zöld Péternek:

- Bújj a közepembe - és úgy kinyílt, hogy fényesebb volt a napnál.

Kijön a királyleány reggel, törüli a szemét, és vigyázkodik tengereken, országokon, egekben, sehol sem látja Zöld Pétert.

- Hát, édesapám, úgy elbújt Zöld Péter, hogy sehol sem látom.

- Töröld meg a szemedet, te leány - azt mondja a király -, szeretnél, ugye, férjhez menni?

Megint csak néz a királyleány, törüli a szemét, vigyázkodik, de hiába. Egyszer csak megunta nézni, nem látta sehol, kezdte kiabálni:

- Gyere elő, Zöld Péter, gyere elő, akárhol vagy, nem látlak sehol.

S akkor végre kijött a rózsabokorból Zöld Péter, és mindjárt megtartották a lakodalmat. A fele királyságot is megkapta, és három napig tartott a lakodalom. Én is ott voltam, jót mulattam, egy nagy csontot kaptam, a laskalé majdnem elütött.